

Hoofdstuk 8

Lieve kleinkinderen,

*Kennen jullie dat bekende liedje van Marco Borsato: Dromen zijn bedrog?
De laatste regel van dat lied is: en één keer in de zoveel tijd komen dromen uit!*

Afgelopen nacht droomde ik. Met mijn hele familie en ook nog met veel dorpsgenoten van vroeger, waren we in mijn moeders huis op Kollumerpomp. Het was een geweldig mooi familiefeest. Ik sprak in mijn droom met vier overleden schoonzussen. Ik zag ze zo duidelijk! Ik zag mijn overleden broer en ook mijn overleden zwager, voor wie ik in die droom nog een kop koffie moest halen. Zo duidelijk zag en sprak ik met hen allemaal....!

Ik vroeg mijn oudste zus Rommie in mijn droom, waar onze schoonzus Boukje was. 'In mama's slaapkamer,' antwoordde ze. Ik daarheen en daar zag ik schoonzus Boukje, terwijl zij in het oude ledikantje keek, waar ik vroeger als klein jongetje ook in geslapen heb en waarin nu een kleinkind van haar lag. Haar kleinkind zong: 'Wij gaan naar omie toe, wij gaan naar omie toe.' Hetzelfde liedje dat ik een aantal jaren terug met onze kleinkinderen zong, wanneer wij langs het spoor in Musselkanaal ons hondje Pieter uitlieten. Heel blij werd ik wakker. Maar, ik besepte ineens, dat dit slechts een droom was... Een droom, die op deze wereld nooit zal uitkomen.

Maar, wordt deze droom wel waarheid later in de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde, zoals in de bijbel staat? Ik weet het wel zeker.

En nu al mogen wij zingen: 'We gaan naar Jezus toe, we gaan naar Jezus toe....' Daar geloof ik in!

Hoofdstuk 8 - Het Verbond - Genesis 15

Lange jaren wachtten Abram en zijn vrouw Saraï op hun eerste zoon. Maar hoe ze ook hoopten, hoeveel ze er ook om gebeden hadden, een kind kregen ze niet. Het leek er bijna op dat God zijn belofte vergeten was en dat Hij hun bidden niet hoorde.

Abram was nu al tachtig jaar en zijn vrouw was maar tien jaar jonger, veel te oud om nu nog moeder te worden.

'Het wordt toch niets met ons,' zei Saraï soms, 'het is veel beter dat wij een kind aannemen of misschien moet jij Abram, er een tweede vrouw bijnemen. Het is ook nog eens zo dat God alleen jouw naam genoemd heeft toen Hij jou een zoon beloofde. Mijn naam werd **niet** genoemd!'

Wanneer Saraï zulke dingen zei was het voor Abram moeilijk om te blijven geloven dat zij samen nog een baby zouden krijgen. Vaak dacht Abram dat zijn belangrijkste slaaf Eliëzer dan maar zijn erfgenaam moest worden. Diep inwendig had hij daar vrede mee.

Maar de Heere God verscheen op een nacht Abram in een droom en zei tegen hem: ‘Wees niet bang Abram. Ik zal je beschermen en ik zal je rijk maken.’ Abram antwoordde: ‘Heer, mijn God, waarom wilt u mij rijk maken? U hebt mij geen kinderen gegeven. Na mijn dood is al mijn bezit voor mijn knecht Eliëzer uit Damascus.’

Maar de Heer zei: ‘Nee Abram, jouw bezit is niet voor je knecht. Jij zult een kind krijgen en die zal na jouw dood alles krijgen. Al jouw bezittingen, je hele hebben en houden en ook: **Mijn Zegen en Mijn Beloften.**’

Op dat moment was het alsof Abram niet meer in het donker in zijn tent was. *In een soort van visioen zag hij zichzelf staan, buiten onder de hoge, heldere sterrenlucht.*

‘Kijk eens naar de sterren, Abram’, zei de Heere God. ‘Kun jij ze tellen?’

Abram schudde zijn hoofd.

‘Zo machtig als de sterren aan de hemel, zo machtig groot in aantal zullen eens jouw nakomelingen zijn. Geen mens zal ze kunnen tellen.’

‘Kijk eens naar de sterren, Abram’, zei de Heere God. ‘Kun jij ze tellen?’

Abram werd wakker. Om hem heen was de stilte van de nacht en de duisternis van zijn tent. De Stem van God klonk niet meer in zijn oren en hij zag geen sterren meer. Maar wat God de Heer tegen hem gezegd had, dat geloofde hij met heel zijn hart. Hij wist dat hij eens toch nog vader zou worden! En geduldig zou hij wachten. Ook al zou dat nog jaren en jaren duren. En God de Heer, die de harten van de mensen leest als een open boek, zag het geloof van Abram en wist dat Abram een oprecht en eerlijk mens was.

Na deze nacht wilde God de Heer niet meer met Abram in een droom praten midden in de nacht, maar gewoon op klaarlichte dag en dan net zoals een man met zijn vriend praat.

Abram, de vriend van God.

Diezelfde ochtend al kwam de Heer op bezoek bij Abram en noemde Hij Zijn Naam. God beloofde Abram nog eens dat zijn volk dit land Kanaän zou erven. Blij luisterde Abram naar dit Godswoord, maar hij wist tegelijkertijd dat hij dit niet zou beleven. Wanneer eens, eeuwen later zijn volk hier zou wonen dan was hij al heel lang overleden en begraven.

Heel eerbiedig vroeg Abram: ‘Heer, laat mij vandaag een teken zien zodat ik zeker mag weten wat er later zal gebeuren.’

De Heer werd niet boos en bestrafte Abram niet. God wist dat Abram dit vanuit een gelovig hart gevraagd had en daarom verhoorde Hij zijn verzoek.

Abram moest een koe, een geit, een schaap en twee duiven halen, allemaal drie jaar oud. Hij moest ze doden en daarna in twee stukken kappen, behalve de duiven. Daarna moest Abram de twee helften van elk dier tegenover elkaar op het veld neerleggen.

Abram begreep direct wat God de Heer bedoelde. Wanneer in die tijd en in dat land twee mensen met elkaar een verbond sloten, dan liepen ze samen tussen de helften van een offerdier door.

‘Wanneer ik ooit dit verbond, dat ik nu met jou maak, verbreek, dan mag God mij straffen en mij doormidden hakken, net zoals dit offerdier.’

Dat was de betekenis van deze oude en vreemde ceremonie. En nu, o wonder, nu wilde de Allerhoogste God samen met Abram tussen deze in twee helften gehakte dieren doorlopen en een verbond met Abram sluiten!

Nooit zou een man in vroeger tijden twijfelen aan een vriend die met hem tussen het offer gestaan had. En nooit zou Abram twijfelen aan een God die op deze manier een verbond met hem wilde sluiten!

Lang had Abram werk om alles klaar te maken. Het was al na de middag toen alles op het open veld klaar lag. Maar nu moest Abram lang wachten. Het duurde dan ook niet lang of uit de blauwe lucht kwamen roofvogels op het lekkere vlees af.

God sluit een verbond met Abram!

De hele middag moest Abram wachthouden en de hongerige gieren weggagen. Pas toen de zon onderging vlogen de roofvogels terug naar hun nesten in de bergen. Abram was erg moe geworden. Toen hij op de grond ging zitten viel hij in een zware, diepe slaap.

In zijn slaap werd hij vreselijk bang, maar duidelijk hoorde hij de Here God tegen hem zeggen: ‘Abram, jij zult oud worden en dan rustig sterven en begraven worden. Maar je moet weten dat je nakomelingen later in een ander land zullen wonen. Daar zullen ze vreemdelingen en slaven zijn. Ze zullen er onderdrukt worden, vierhonderd jaar lang.

Als die tijd voorbij is zal Ik de onderdrukkers straffen. En dan zullen je nakomelingen daar weggaan met heel veel bezit. Ze zullen pas na vier generaties weer teruggaan naar Kanaän.

Dan zal Ik de volken straffen die in Kanaän wonen, omdat ze te veel slechte dingen hebben gedaan.’

Toen Abram wakker werd, was de zon allang ondergegaan. Ineens was er een licht in de donkere avond en om dat licht heen zag Abram een wolk van rook. Dat LICHT....., dat was niet anders dan Gods HEERLIJKHEID. En die beschermende rook was er omdat Abrams ogen dat LICHT niet konden verdragen. Abram zag hoe dat LICHT tussen de offerdieren doorging: God die Zijn verbond met hem bezegelde, met de belofte dat ééns het volk van Abram zou wonen in het land Kanaän.

Dat LICHT....., dat was niet anders dan Gods HEERLIJKHEID

Nooit heeft Abram deze bijzondere avond vergeten. God die Zelf met hem Zijn verbond bevestigde.